

Kaduuk

Editorial

Wij willen vrijheid.

En bedoelen daarmee niet de vrijheid die gekocht, verkocht, verkozen, gedwongen, berekend, gedelegeerd, gereguleerd, bewaakt en gedownload kan worden...

En terwijl oneindige hoeveelheden commerciële mogelijkheden ons verstikken;
terwijl de snelheid van het leven ons verrot;
terwijl we ons niet kunnen bewegen buiten de opgelegde grenzen;
terwijl alles gemanipuleerd wordt voor de vooruitgang en competitie;
terwijl beslissingen en discussies worden gereduceerd tot het circus van de politiek;
terwijl we accepteren dat deze wereld wordt gebouwd voor en door weinigen die profiteren over de rug van de velen;
terwijl de moraliteit van de wet voor jou bedenkt over wat goed en slecht is;
terwijl om het niet eens te zijn met dit alles betekent dat je gestraft wordt...

Meer dan ooit is er de nood om te denken, praten en om te handelen tegen dat alles en om iets anders te uit te proberen.

Zonder de bemoeienis of de agenda van politieke partijen, (of wat voor vorm van representatie dan ook).

Wij willen het hebben over vrijheid, beginnende bij het herkennen van de structuren van de macht die het iedereen hun potentieel verkloot om relaties te hebben op hun eigen voorwaarden: zonder te heersen over of overheerst te worden.

Hoe kunnen we wijzen op de noodzakelijkheid van deze discussie als volgens de standaarden van de normaliteit, het gesprek over revolutie ter sprake brengen, je wordt beschouwd als een hopeloze dromer, dwaas, of nog erger, als zijnde ondankbaar voor de "geweldige vooruitgang van de beschaving"?

Dus, beschouw deze krant als een bescheiden poging om te breken met de dagelijkse sleur die we elke dag opgelegd krijgen. Door de confrontatie met de uitbuiting die ons omringt en probeert op te slokken aan te gaan, met het vooruitzicht om deze compromisloos te vernietigen.

Op de straten van Amsterdam

Amsterdam, een gastvrije, ruimdenkende en gemakkelijke stad.

Een stad waarin iedereen zich welkom voelt.

Een stad, die duizenden toeristen aantrekt, welbekend om haar liberale en vrije beleid.

Een stad waarin je je vrij kan bewegen en waarvan de inwoners trots zijn op de acceptatie van iedereen.

Hier is iedereen welkom!

Of misschien is het precies andersom.

Het beleid van de stad is de laatste jaren veranderd, of misschien is het helemaal nooit zo'n liberale vrije stad geweest, waarvan het imago aan ons verkocht wordt door dingen als de I AMSTERDAM campagne. Dat wat Amsterdam op het moment nogal anders maakt dan andere grote Europese steden zijn haar preventief fouilleren acties, het stijgende aantal politie camera's, zogenaamde stillen (agenten in burger), straatcoaches, beveiligingsbedrijven waarvan de werknemers in hun auto's door de stad crossen en de politie agenten op de fiets, te voet, auto, paard, scooter, boot en helikopter. Deze nieuwe golf van controle wordt aan ons verkocht alsof het voor onze eigen veiligheid is, tegen terrorisme of wat dan ook. Maar als je wat beter kijkt zul je zien dat die terroristen die hun ID moeten laten zien of gefouilleerd worden door de politie enkel daklozen, hangjongeren en geïlegaliseerde mensen zijn. Eenieder die niet past binnen het beeld van deze stad als paradijs voor toeristen. **Heb jij ooit een toerist gezien die om ID werd gevraagd voor het dronken of stoned rondlopen of gewoon omdat hij ergens rondhing?**

(vervolg op blaz. 5)

over een aantal nederlandse uitvindingen

Wellicht staat Nederland het meest bekend om haar drugs, haar rosse buurten en een gekke schilder met maar één oor. Behalve deze en een paar andere stereotypes, staat dit land ook bekend om de bouwkundige structuren die het heeft gecreëerd om te voorkomen dat het gehele land zal overstromen door de zee. Deze delen van teruggewonnen land worden polders genoemd: stukken land onder de zeespiegel, beschermd door dijken. Het woord polder is echter ook van toepassing op een sociaal politiek systeem dat een democratisch model beschrijft. De geschiedenis verbindt de twee betekenissen van dit woord. Tijdens de middeleeuwen leerden rivaliserende steden in

dezelfde polder de noodzakelijkheid van samenwerking, hun verschillen zetten ze destijds aan de kant voor het grotere goed, wetende dat eenieder afhankelijk was van de ander om de gemeenschappelijke structuur in stand te houden die de zee ervan weerhield hen te vernietigen. Dit is waar het democratische model, beter bekend als het “poldermodel”, haar wortels heeft: door de praktijk van compromis en aanvaarding, zonder welke, argumenteren sommigen, het onmogelijk zou zijn geweest om samen te leven op een stuk land dat zich grotendeels onder zeeniveau bevindt. In 1994 heeft het zich volledig ontwikkeld in een strategisch regeringsmodel met de zogenaamde “paarse coalitie”: een alliantie tussen de zogenaamde oppositie partijen, de liberalen (blauw) en de sociaal democraten (rood). Dit politieke model stelt een idee van harmonie voor, een idee van co-existentie van diegenen die niet met elkaar kunnen samenwerken, ter wille van het toenemen van macht aan beide kanten.

Zonder in te gaan op een discussie over

de arrogantie van mensen om geografisch god te spelen tegen de krachten van de natuur, is het “poldermodel” tegenwoordig bedoeld als een spel.

Een spel waarin jij als consumerende en instemmende toeschouwer op de tribunes staat te kijken naar zij die beslissen over jouw leven, standaarden, limieten en straffen...

De wereld van politiek speelt zich af boven onze hoofden, en net als elke andere vorm van bestuurd worden, heeft democratie als haar voornaamste principe enkelen die beslissen over de rest, en hen uitbuiten. Hoewel het pretendeert iets anders te zijn. Hoewel het pretendeert een ruimte te zijn waar iedereen een stem heeft, mee kan doen, dingen kan veranderen, waar iedereen telt, et cetera. Alleen al met een woord als gerechtigheid te gebruiken, pretendeert het “eerlijk” te zijn (de wet is voor iedereen gelijk...), maar in de praktijk betekent het enkel afhankelijk te zijn van anderen die de beslissingen nemen, verantwoordelijkheid over en het beperken van de levens van anderen.

Hier zijn een aantal stukjes nieuws die we hebben overgenomen uit de reguliere media. Deze te melden heeft niets te maken met de redenen van deze acties proberen te raden. Dit zijn daden van rebellie en woede tegen structuren van autoriteit, een stap buiten de normaliteit van gehoorzaamheid, misschien hen die het niet meer pikken eraan herinnerend, dat het niet enkel mogelijk is maar dat er ook anderen zijn die hetzelfde verlangen.

4 oktober.

Twee personen overvallen de Rabobank aan het Buikslotermeerplein in Amsterdam Noord. Ze weten beiden te ontkomen met een tas vol geld, maar niet nadat enkele zelfverklaarde helden hun met geweld proberen tegen te houden. Er word gemeld dat beide overvallers zich creatief hebben geweed tegen de bewakingscamera's door middel van het gezichschminken en valse snorren en baarden.

6-7 oktober.

Aan de Kabelweg in Amsterdam Sloterdijk word een politiebureau getrakteerd op een aantal molotov cocktails. Volgens een bericht op internet zijn er meerdere smeris auto's in vlammen opgegaan. De politie bevestigt de brandstichting en laat verder weten dat er niemand is opgepakt.

(vervolg blz.6)

Nieuw justitieel complex Schiphol

Op Schiphol wordt een nieuwe bajes gebouwd, die eind 2012 klaar moet zijn. Deze gevangenis zal bestaan uit 322 cellen (580 bedden) voor gedetineerden, een rechtbank met 4 zittingszalen, een uitzetcentrum, een detentiecentrum, en een aanmeldcentrum van de IND. Daarnaast moeten er ook 144 tweepersoonscellen (288 bedden) voor asielzoekers komen.

Laten we voorop stellen dat iedere gevangenis er een is die gesloopt en met de grond gelijk gemaakt dient te worden.

De staat bouwt gevangenissen en sluit mensen op omdat zij bang is de controle te verliezen (wanneer mensen bijvoorbeeld niet meer betalen voor wat ze nodig hebben, of wanneer scholieren tijdens een staking hun woede uiten door middel van het kapot slaan van hun school). Gevangenissen worden gebouwd om ervoor te zorgen dat mensen vooral productief blijven en geld in het laatje brengen om het hele klote systeem van macht en onderdrukking wereldwijd in stand te houden. De zogenaamde “schuldigen” en “ongewensten” worden de bak ingegooit omdat zij een bedreiging vormen voor de bestaande verhoudingen, waarin enkele vijanden van de vrijheid het voor het zeggen hebben, het bestaande waarin een klein groepje mensen gigantische winst maakt over de rug van de meerderheid. Hun project is gebaseerd op uitbreiding en efficiëntie, maar vooral op oneindigheid: het is niet bestemd om ooit te stoppen of vaart te minderen. Omdat de limieten van controle voor hen oneindig zijn, omdat de controle een alles penetrerende omvangrijkheid heeft, die alsmaar groter en groter wordt, en waarmee zij proberen op te leggen wat goed of fout is. De uitbreiding van hun controle en macht is misschien het duidelijkst gesymboliseerd in dit gigantische project waarin justitie al haar facetten verenigt

op de meest doeltreffende manier, maar blijft niet omheind binnen de muren van deze specifieke gevangenis. De gevangenismaatschappij weerspiegelt zich uiteindelijk en vooral op straat.

Deze nieuwe mega bajes moet onder andere het oude detentiecentrum Schiphol-Oost vervangen. Dit uitzetcentrum was eind 2005 veelvuldig in het nieuws vanwege de brand die daar uitbrak op 27 oktober 2005. Tijdens deze brand vonden 11 opgesloten de dood en raakten er 15 gewond. Uiteraard werd er, in het uiterst georganiseerde en fatsoenlijke Nederland, al snel een gemakkelijke zondebok gevonden: een daar opgesloten immigrant die zijn cel moedwillig in brand gestoken zou hebben (nadat de 25jarige Libiër al tot drie jaar cel veroordeeld was voor brandstichting bleek uit meer onderzoek dat de brand eens in zijn cel was ontstaan). Terwijl de beschuldigende vingers van de Staat en haar onderdanen niet aarzelen om “illegale” immigranten als de oorzaak van welken maatschappelijk probleem dan ook aan te wijzen, wassen de ware veroorzakers van de brand hun handen in onschuld: degenen die de gevangenissen en (gesloten) centra bedenken, bouwen of bewaken.

Over immigratie

De criminalisering van de vreemdeling – een gemakkelijke zondebok voor alle ellende en crises – is altijd het onderscheidende kenmerk van stervende maatschappijen, en op hetzelfde moment een zeer precies project van uitbuiting. Als de immigranten zonder papieren niet zouden leven onder de dreiging van opsluiting en deportatie naar een land – waar hen vaak enkel oorlog, honger en wanhoop wacht –, zouden ze zeker niet werken voor twee euro per uur op de steigers van een of andere bouwplaats, en nog minder zouden hun dode lichamen nadat ze van de stellingen zijn gevallen, be-

dekt worden met een storting cement. De “vooruitgang” van dit kapitalistische systeem heeft hen nodig: het is daarom dat het systeem hen illegaliseert en niet allemaal onmiddellijk deporteert. In plaats daarvan worden zij “verwelkomt” in kampen, onderzocht, geselecteerd op basis van akkoorden met het land van afkomst en naar mate van hun onderwerping aan de baas (wat in eerste instantie de medewerkers van de Immigratie- en Naturalisatie Dienst (IND) en gevangenisbewakers zijn).

Eigenlijk maakt het kapitalisme overal ter wereld een valse belofte waardoor mensen het idee krijgen op zoek te gaan naar rijkdom elders, naar een “beter” bestaan. Mede hierdoor en door het vormen van een beeld van een “mythisch Europa” kan zij immigranten als koopwaar behandelen en gebruiken. Alleen al met de bouw van dit megalomane project wordt enorm veel geld verdiend door bijvoorbeeld bouwbedrijf BAM en EGM architecten. Maar ook de ruimte voor verlangen naar en in de praktijk zetten van solidariteit en opstand in de harten en gedachten van de “ongewensten” word heel erg verkleind, omdat zij voornamelijk bezig zijn om niet gepakt te worden zonder papieren. Omdat zij zich nog vasthouden aan de hoop (die door de staat word gecreëerd) om “geaccepteerd” te worden, want als je buiten de pas loopt en je bek open trekt of je solidair toont met elkaar de kans nog kleiner zou kunnen zijn dat je dat zo gewilde papiertje bemachtigt.

Met dit gigantische project probeert de Staat haar positie te versterken, probeert zij af te dwingen dat mensen in de pas lopen en gehoorzaam zijn, of ze dat willen of niet. Dat wat volgens de staat “goed” of “slecht” is, dient ook enkel de belangen van de Staat en de bazen.

(vervolg van blz. 2)

Deze limieten zijn bepaald enkel en exclusief voor het behouden en versterken van diegenen die profiteren van de staat en het kapitaal. Het wordt gepresenteerd met de illusie van een inclusieve “dialoog”, door al deze eindeloze en onbeduidende bureaucratische procedures, politici die zogenaamd willen werken voor de goede mensen, en zelfs de ultieme leugen van het zichzelf verkopen als de “vrije wereld”. Het is absoluut noodzakelijk dat de dialoog en communicatie vanuit een gelijke positie komen van beide kanten, niet van boven naar beneden. Dialoog met de macht is vanaf het begin al een verloren strijd, omdat het enkel de verhoudingen versterkt tussen diegenen die de macht over het beslissen hebben en diegenen die dat niet hebben: de bazen en de slaven. Het punt waar democratie het meest verdorven is, is waar ze deze samenwerking, deze insluiting, niet langer gedwongen maakt (zoals in een dictatuur), maar in overeenstemming. De acceptatie van uitbuiten en uitgebuit worden, van controleren en gecontroleerd worden. Dit draagt evenveel verantwoordelijkheid voor het in stand houden van het spel van macht: net zoals de ambitieuze en gierige uitbuiters opportunistische kloodzakken zijn omdat zij leven over de ruggen van anderen, respecteren ook diegenen die hen dat laten doen, zonder enig verzet, dezelfde regels van het spel van macht.

Er wordt ons de mogelijkheid geboden om goede burgers te zijn, om in rust te leven, om naast elkaar te bestaan, vreed-

zaam met alles en iedereen. Deze participatie aan de “grootheid van de samenleving” is niets meer dan een zoveelste onzin toespraak om mensen te laten denken dat het vergooien van hun levens in vervreemdende arbeid een daad van grote bijdrage is aan de samenleving, de staat en de economie. Daarom moet elke interactie respectvol en beleefd zijn, zichzelf tonen als zijnde een geavanceerde en unieke vorm van beschaafde menselijke relaties. Het demoniseert elke vorm van conflict als zijnde immoreel en antisociaal. Wat voor noodzaak aan conflict zou er ten slotte zijn in een rechtvaardige wereld?

Met andere woorden, iedereen die het niet eens is met de regels die de macht oplegt is ongewenst. Net zoals in elk politiek spel, staat dit systeem achter de democratische façade van gelijkheid niets anders toe behalve zichzelf. Met andere woorden elke tegenstrijdigheid, elk conflict van buiten zichzelf. Het heeft alle procedures vastgesteld die je moet invullen om iets te “veranderen”: het laat kleine wijzigingen binnenin toe en probeert radicale bewegingen en ideeën te integreren binnen haar richtlijnen, maar blijft meedogenloos elke poging buiten het systeem breken die over revolutionaire verandering spreekt.

Democratie wint aan populariteit door het over oorlogen (in andere landen), tragedies (opgebouwde media spektakels), en rampen (“we kunnen hiermee omgaan”) te hebben. Het heeft een duidelijke strategie waarmee het ons wil doen gelo-

ven dat we onder de minst onrechtvaardig mogelijke voorwaarden leven. Ofwel door het vergelijken van onze levens met hoe klote het is in landen ver weg en hoe gezegend wij hier wel niet zijn, of door ons afhankelijk te maken van haar infrastructuur om de gigantische puinhoop die zij zelf in eerste instantie gecreëerd heeft op te ruimen. Dit hele proces wordt uitdrukkelijk geholpen door de media, die bepaalde momenten van volkomen wilde, massale en spontane opstand verdraaien en reduceren tot het zijn van een opzettelijk politiek programma voor democratie. Hoeveel baat hebben de bazen en onderdrukkers erbij om de media te vullen met meldingen dat niet zo ver hiervandaan mensen sterven om te kunnen leven zoals wij? (zoals de opstanden in Noord-Afrika voorgesteld werden). Dus hebben wij onze vrijheid ingeruild voor de zekerheid dat we wat meer geluk hebben dan anderen. Zij laten ons denken dat het eigenlijk meer een daad van arrogantie en egoïsme zou zijn om meer te willen, of om erop te wijzen dat ook wij, hier, uiteindelijk niet zo vrij zijn ...

Dus wanneer zij spreken over harmonie, noemen wij het pacificatie, wanneer zij spreken over preventieve maatregelen, noemen wij het onderworpen worden aan dwang, wanneer zij spreken over democratisch dialoog, noemen wij het verteld worden wat we moeten doen. Het is en blijft harmonie voorgeschreven door een ijzeren vuist met een of andere trendy handschoen aan.

(cont. van blz.1)

Nee! Maar ik zie de politie constant zogenaamde probleemjongeren en daklozen lastig vallen, fouilleren, wegsturen en boetes uitdelen voor wat dan ook. Alleen wanneer je hun wetten accepteert, als je functioneert in hun wereld van kapitalisme, als je produceert en consumeert, dan ben je welkom.

Als je besluit niet te gehoorzamen en probeert buiten hun zieke systeem te leven of als je simpelweg armer bent of als je besluit in dit land te blijven zonder de juiste papieren, dan zullen zij al hun middelen en materiaal gebruiken om jou op te sporen en je leven onmogelijk te maken. Vier jaar geleden werd het preventief fouilleren in Amsterdam geïntroduceerd. Sindsdien wordt buurt na buurt “risicogebied”, het wordt een norm: een groep agenten kiest willekeurig mensen uit de massa’s en fouilleert ze. Maar willekeurig, nee! Je zult enkel Marokkanen, moslims, mensen met een niet-blanke huidskleur zien die aan de kant worden getrokken.

Nederland is naast Groot Brittannië een van de weinige landen in Europa die dit soort maatregelen toestaat, andere landen vertikken het vanwege het discriminatoire karakter. En het is niet alleen toestaan, het gebeurt de hele tijd.

De autoriteiten beweren dat het voor de eigen veiligheid is en presenteren met trots hoe ongelofelijk veel wapens er weer zijn aangetroffen. Maar als je iets beter kijkt naar de statistieken zul je zien dat veruit het grootste gedeelte van deze wapens eigenlijk Zwitserse zakmessen en nagelvijltjes zijn, en dat maar een kwart van de arrestaties daadwerkelijk voor wapenbezit zijn. Bijvoorbeeld: in een statistiek uit 2009 valt te lezen dat er in dat jaar 706 wapens gevonden zijn bij preventief fouilleren acties. Maar van die 706 wapens waren er slechts 6 vuurwapens waarvan er dan nog eens 3 nep waren. Voor de rest gaat het vooral om steekwapens, inclusief zakmessen, nagelvijltjes, schaar-tjes et cetera. Tijdens die fouilleer acties zijn er 143 arrestaties geweest. Slechts een kwart van die arrestaties waren voor wapenbezit, wat betekent dat driekwart van de opgepakte mensen eventueel een boete open had staan of gearresteerd werd omdat ze hier illegaal zijn.

Legaal of illegaal, niemand mag opgejaagd en gecontroleerd worden en iedereen zou moeten kunnen leven waar hij of zij wilt.

Toen kwam de identificatieplicht. Dat deze wet niet wordt gebruikt tegen terrorisme, zoals de wet werd aangekondigd, zal voor iedereen duidelijk zijn. Nog een wapen in de handen van de politie om mensen gemakkelijk te kunnen identificeren. Een politieagent kan je om wat voor reden hij dan ook bedenkt naar je ID vragen en kijken of je een strafblad hebt, openstaande boetes, legale status, wat dan ook.

Vooral in het centrum van Amsterdam is de enorme politie aanwezigheid, ID controles en politie camera’s absurd. Elke beweging die je maakt kan makkelijk gevolgd worden door een politie camera. Naast de politie in uniform zijn er tientallen agenten in burger die de straten controleren. Het is duidelijk wie de macht heeft op straat. Het zijn niet de mensen die in de stad wonen en leven.

Het zijn de mensen in uniform die de rest van ons controleren. En deze repressie wordt alsmat sterker met de nieuwe technologieën. In een kapitalistische samenleving is het voor hen beter om zich te ontdoen van diegenen die niet binnenin maar tegen het systeem werken.

In een recent gepubliceerde brief spreekt het hoofd van de politie vol lof en trots over het optreden van agenten tijdens een 1 mei demonstratie, die gewelddadig de kop in werd gedrukt door de politie. Tien mensen werden gearresteerd, van één persoon werd zijn arm gebroken. Het hoofd van politie schreef “Vandaag hebben we hen weer eens laten zien wie de baas is op straat”.

Een politie agent is niet hoe hij vaak wordt afgeschilderd, als een of ander superieur wezen dat op een eerlijke en rechtvaardige manier onderscheid kan maken tussen wat goed en slecht is. Hij is niet die persoon die iedereen beschermt. Vooral diegenen in nood. Eigenlijk is hij gewoon een pestkop, die een wapen draagt en meer macht heeft dan elk ander individu op straat. En om deze macht niet te misbruiken moet je simpelweg wel een superieur wezen zijn. Het zijn simpelweg pestkoppen met wapens, en wij moeten daar niets van hebben in onze straten.

Deze samenleving is gegrondvest op de dreiging van bestraffing voor het breken van de regels. Zelfs voordat er een misdaad is gepleegd word het al duidelijk gemaakt dat de politie, veiligheid's krachten en alle organen van justitie, tien stappen op ons voorut zijn, alles onder controle hebben en dat het daarom te riskant is om wat voor crimineel gedrag dan ook door te gaan zonder gepakt te worden. Dit is verlam-mende paranoia, dit is preventieve controle. Een controle die begint met iedereen een potentiële verdachte te maken, dat rechtvaardigt dat al onze levens en ruimtes worden bekeken door camera's, de politie loopt trots rond met hun pistolen in vol zicht, onze bewegingen worden gechipt (ov chip kaarten op naam die elke stap die je zet registreren, parkeer automaten waar je enkel met pin kan betalen...). Waarom zou controle een probleem zijn als je toch niets te verbergen hebt ? Omdat er voor mij grotere zorgen zijn dan het beschermen van eigendom, of het voorkomen van de mogelijkheid dat mensen zich op een niet vooraf bepaalde manier gedragen. Omdat dit technologisch apparaat griezelig en opdringerig, en aan jouw verkocht word door big brother hemzelf als zijnde voor je eigen goed. Omdat het enig gevoel wegneemt van in controle zijn over mijn eigen leven, en in staat te zijn om anderen te vertrouwen dat ze hetzelfde met hun leven kunnen doen.

Laten we eens wat nauwkeuriger kijken naar een van de nieuwste voorbeelden van beveiliging's technologieën, de DNA spray, waarmee geëxperimenteerd word sinds 2010 op de straten van Amsterdam west, oost en centrum. Dit is een spray die vrijkomt in een ruimte als er een misdaad word gepleegd, bijvoorbeeld in een winkel tijdens een overval. Maar: hoe werkt het, wanneer word het gebruikt en wat doet het...etc.?

Laten we beginnen bij de naam zelf, wat al een behoorlijk verwarrend punt kan zijn. Dna spray klinkt als een of andere moleculaire technologie waar de meeste mensen niks van snappen. In ieder geval iets belangrijks, iets gevaarlijks... Nog iets om toe te voegen aan de lijst van miljoenen andere technologieën die aan ons opgedrongen worden en die we niet kunnen begrijpen. Hoe dan ook, iets niet begrijpen maakt het alleen maar enger.

In feite gaat het om een kleurloze vloeistof met een synthetische vorm van dna erin verwerkt. In een winkel die deze beveiliging's technologie bezit, zal er in het geval van een overval een wolk van de onzichtbare vloeistof vrijkomen. Deze vloeistof blijft 5 tot 7 dagen op de kleding en huid zitten, en onder uv licht geeft het licht. Elke spray heeft een eigen dna code die het mogelijk maakt de exacte locatie waar het vandaan komt te traceren. Echter mag het niet gebruikt worden als bewijs in een rechtszaak. De DNA spray als bewijs is maar een keer gebruikt om iemand te arresteren die een zogenaamde "lokauto" had gestolen (deze persoon was ook door bewakingscamera's gefilmd).

Het gaat er niet om de hele tijd lijsten te maken van hun preventieve beveiliging's technologieën, ten behoeve van dat wij ons verlies maar accepteren naar gelang hoe veel verder en in controle de autoriteiten zijn. Eigenlijk is het precies het tegenovergestelde. Ook al lijkt het raadzaam om bewust te zijn over de beslissingen die je maakt om buiten de lijnen van de wet te stappen, is het precies hoeveel jij jezelf laat overtuigen dat ze onoverwinnelijk en almachtig zijn, hoeveel jij niet alleen jouw bewegingen en daden laat controleren door hun, maar ook in hoeverre jij hun binnenin je hoofd laat en je gecontroleerd en bang gemaakt laat worden.

12-13 november.

In de nacht op zaterdag naar zondag hebben enkele personen de smeris aangevallen, om precies te zijn een politiebureau aan de Ruyschstraat in Amsterdam Oost. Hierbij werden twee politie voertuigen beschadigd, een privé wagen van een smeris verloor haar ruiten en een politie busje werd in de fik gestoken en raakte zwaar beschadigd. In de media staat geschreven dat er niemand is aangehouden.

13 december.

Vroeg op de middag proberen een aantal mensen een geldwagen te overvallen in Amsterdam Oost die geparkeerd stond voor de ABN Amro. Het bleef deze keer enkel bij een poging. De overvallers zijn er succesvol vandoor gegaan maar nog wel enige tijd achtervolgd door een of andere actieve burger die meende voor held te moeten spelen maar gelukkig zich liet tegenhouden door een verkeerslicht wat op rood sprong..

14-15 december.

In het holst van de nacht weten een aantal individuen in te breken in het hart van het kapitalisme namelijk het kantoor van De Nederlandsche Bank (DNB) aan de Sarphatistraat. Aldaar worden onder andere meerdere laptops en smartphones onteigend. Uiteraard word er vanuit het DNB gelijk gereageerd nadat ze zo te kakken zijn gezet. Er word aangekondigd dat de beveiliging nog meer zal worden opgeschroefd.

Een aantal punten over de Occupy beweging

Het min of meer recente 'Occupy Amsterdam' tentenkamp op het Beursplein is een van meer dan 1000 andere vergelijkbare tentenkampen rondom de wereld. De wereldwijde 'Occupy' beweging is een reactie op de globale economische crisis. De aanzet voor talrijke bezettingen kwam door een oproep in het Amerikaanse 'Adbusters' tijdschrift om Wallstreet te bezetten, geïnspireerd door de bezetting van het Tahrir plein in Egypte.

Het is veelzeggend dat een jaar nadat de Egyptische opstand begon en nadat er 'vrije' verkiezingen hebben plaatsgevonden, de mensen daar nog steeds in opstand komen, en Tahrir plein nog steeds opnieuw word bezet. De 'voorlopige' regering die de macht heeft gekregen voor de periode tussen de ten val gebrachte dictatuur van Mubarak en de nieuwe verkiezingen heeft belofte gedaan aan de Europese banken dat ongeacht hoe de verkiezingen zouden verlopen en wie er zou winnen, hetzelfde economische beleid als onder Mubarak's regime in stand zal worden gehouden.

Het is niet verwonderlijk dat deze en andere 'Arabische lente' opstanden aan ons verkocht werden door de mainstream media als zijnde populaire noodkreten voor democratie – een goed getimede herinnerring aan ons allen in het westen om weer eens duidelijk te maken hoe gewild het 'democratische' systeem is. Dit systeem dat onze eigen ondergeschiktheid en economische ellende oplegt in het spel van globaal kapitalisme. Als dit media verhaal – dat democratie vrijheid is – word geaccepteerd en gelooft, dreigt het gevaar dat onze voorstelling van vrijheid gelimiteerd word en ons verblind om de overheersing en dwang in onze eigen 'democratische' systemen van economische en politieke controle te zien.

Occupy Amsterdam' is haar protest begonnen met enigszins brutale slogans die de economische crisis veroordelen en populaire manieren van organisatie aan moedigen om het economische systeem te veranderen. Met de inmiddels bekende slogan 'Wij zijn de 99%' vereenvoudigen ze de economische crisis door de schuld te geven aan de gierigheid van enkele 'onverantwoordelijke' bankiers, de '1%' de schuld gevend. Dit negeert volledig de onderliggende logica van kapitalisme: een competitie om winst die zich

voed met de uitbuiting van mensen hun arbeid. Kapitalisme is onder meer een systeem dat het risico nemen opzettelijk aanmoedigt en oneindig bezig is om lonen te verlagen en zo meer winst te kunnen maken voor zichzelf. Elke strijd om dit economisch systeem meer 'eerlijk' of 'menselijk' te maken betekent in eerste instantie al de acceptatie van loon slavernij en de heerschappij van de winst motivaties als fundamentele condities van ons/het leven.

Voor diegenen die vrijheid willen is dit een nutteloze strijd: een strijd om condities te verbeteren die we sowieso al af wijzen. Welk systeem dan ook dat ons dwingt om onszelf

te verkopen aan werk om te kunnen overleven is niet een systeem dat gerepareerd moet worden. Geen enkele hoeveelheid hervormingen kan onze tijd compenseren die verkocht is aan de bedrijven en bazen. Daarom staat de strijd om kapitalisme te 'verbeteren' lijnrecht tegenover de strijd voor vrijheid. Zo een systeem kan niet worden verbeterd, het moet vernietigd worden. 'Occupy Amsterdam' laat ook een schizofrene relatie zien met de structuren van de politieke macht zoals de politici, politie en de wet. Hoewel het Beursplein "illegaal" word bezet en er radicale slogans worden gebruikt door de bezetters zoals "geloof niet meer in autoriteit!", waren de bezetters er snel bij om graffiti die was aangebracht op het beurs gebouw te veroordelen en boden aan om de politie te helpen bij het opsporen van de dader(s). Al snel hierna werd er ter plaatse hun eigen politie macht opgezet met de macht om ongewenste mensen uit het kamp te verwijderen.

Dit soort selectieve gehoorzaamheid aan de wet, aan de ene kant "illegale" dingen doen en tegelijkertijd de politie helpen "criminele" activiteit te onderzoeken, bekrachtigt en

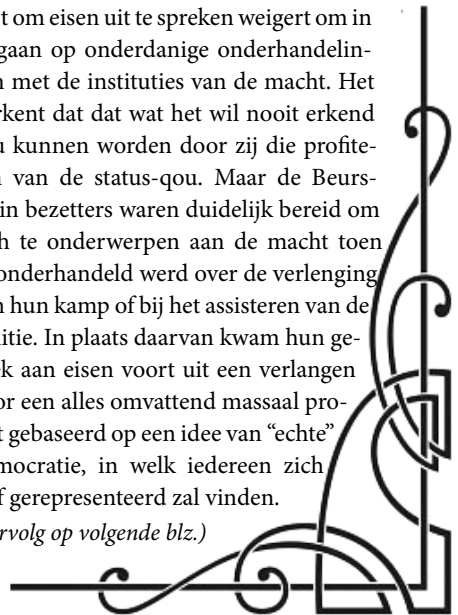
versterkt de autoriteit van de politie en justitie, structuren die bestaan om specifieke interesses te beschermen (welke zeker niet de onze zijn). De tegenstrijdigheden in de waarnemingen van hun eigen "burgerlijke ongehoorzaamheid" als een aanvaardbare vorm van de wet breken, in tegenstelling tot andere vormen van onaantvaardbare criminaliteit, beperkt hun tot het moraliseren over het bestaan van "goede" en "slechte" wetten, ondertussen aanvaarden zij een soort geïnstitutionaliseerde autoriteit die voor ons beslist wat "legaal" of "illegaal" is.

Nadat ze uiteindelijk grotendeels van het plein werden ontruimd drongen ze (weer "illegaal") drie banken binnen aan het Rokin en hielden die bezet, maar reageerden verrast op het moment dat de politie hun gewelddadig verwijderde uit de gebouwen. Hun woede over de gewelddadige verwijdering uit de banken houdt de illusie in stand dat de politie er is om mensen te beschermen, in plaats van winst en eigendom. Bovendien bekrachtigt hun inzet voor "vreedzame" ongehoorzaamheid enkel het monopolie van de staat op gelegaliseerd (en acceptabel) geweld, het idee ondersteunend dat het verkeerd zou zijn om de structuren aan te vallen die jouw onderdrukken, maar acceptabel om door hun aangevallen te worden.

Ondanks hun verlangen om het economisch systeem te

veranderen heeft Occupy Amsterdam nooit concrete eisen gesteld. Een protest dat weigert om eisen uit te spreken weigert om in te gaan op onderdanige onderhandelingen met de instituties van de macht. Het herkent dat dat wat het wil nooit erkend zou kunnen worden door zij die profiteren van de status-qou. Maar de Beursplein bezetters waren duidelijk bereid om zich te onderwerpen aan de macht toen er onderhandeld werd over de verlenging van hun kamp of bij het assisteren van de politie. In plaats daarvan kwam hun gebrek aan eisen voort uit een verlangen voor een alles omvattend massaal protest gebaseerd op een idee van "echte" democratie, in welk iedereen zich zelf gerepresenteerd zal vinden.

(vervolg op volgende blz.)

Slogans op posters als “dingen gaan verkeerd. Samen kunnen we dingen veranderen: laten we praten!” veronderstellen dat massaal, landelijk, op een democratische manier beslissingen maken mogelijk en wenselijk is, en dat zo een soort “echte” democratie naar een betere samenleving zal leiden. Maar kan het ooit mogelijk zijn voor miljoenen mensen om het eens te zijn met een systeem van regels om te gehoorzamen? Tenslotte willen we het helemaal niet eens zijn met een gigantisch overkoepelend systeem waardoor we overheerst worden, we willen helemaal niet geregeerd/overheerst worden.

Uiteindelijk creëert de onsamenhangende mix van woorden en acties die uit het kamp komen een vorm van ontevredenheid dat enkel de structuren van macht en controle in de samenleving bekrachtigen. Een strijd voor verandering die zich onderwerpt aan de mechanis-

mes van institutionele “democratie” (onderhandelen met politici, de wet respecteren en het accepteren van de politie hun monopolie op legaal geweld), kan enkel ooit dat bereiken wat de macht bereid is in te geven. Daarom ondermijnt het de strijd voor vrijheid, van economische ellende en staatsgeweld. Dat noodzakelijkerwijs vereist om deze structuren in zijn geheel te vernietigen.

Terwijl een strijd voor hervorming zichzelf limiteert tot het handelen binnen de grenzen van het huidige systeem, begint een revolutionaire strijd met kapot maken van deze grenzen. Het is niet mogelijk om de mechanismes van uitbuiting en controle te breken en tegelijkertijd zij te respecteren die ze in stand houden en beschermen. Eerbied voor geïnstitutionaliseerde autoriteit kan nooit verenigbaar zijn met een strijd voor vrijheid.

...geschiedenis van verzet..

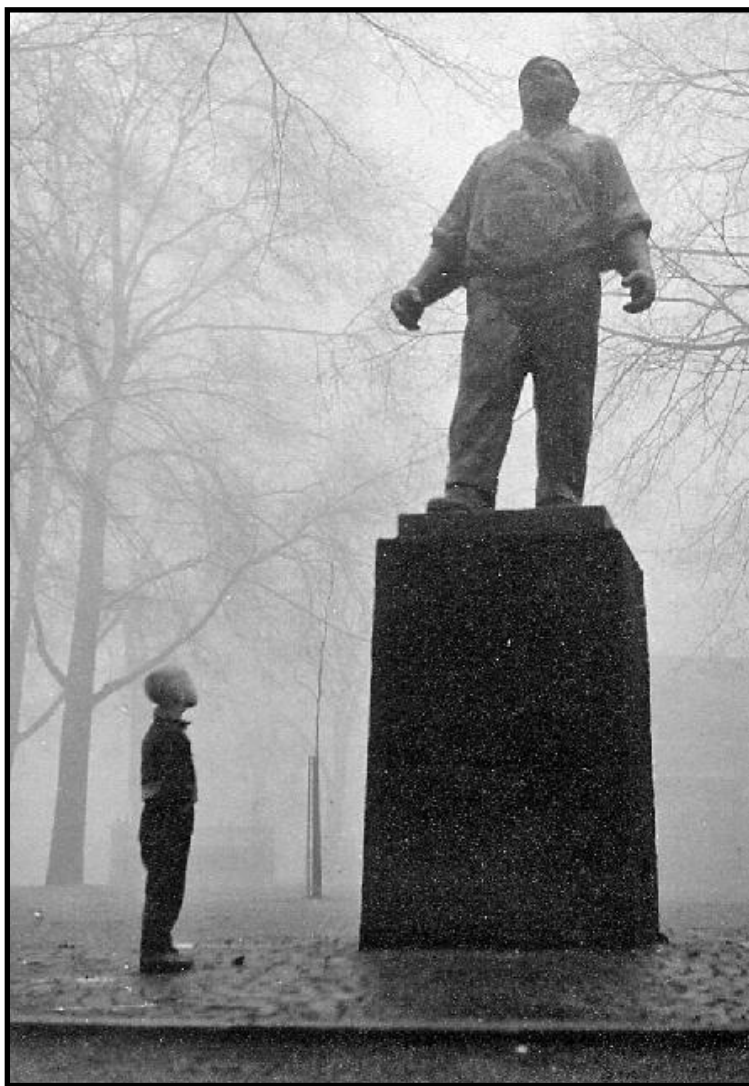
Dokwerker

Op het Jonas Daniël Meijerplein bij het Waterlooplein staat de Dokwerker, een standbeeld ter herinnering aan de Februaristaking. De Februaristaking was het eerste grote protest van de Nederlandse bevolking tegen het antisemitisme en de terreur van de nazi's. De staking brak uit na de eerste razzia's in Amsterdam op 22 en 23 februari 1941, waarbij 425 jonge joodse mannen op transport werden gezet naar het concentratiekamp Mauthausen, waar zij vrijwel allen zijn omgekomen.

De razzia's waren met name de represaille voor de gebeurtenissen in ijssalon Koco van de Duits-joodse vluchtelingen Cahn en Kohn in de Van Woustraat: bij een bestorming van de zaak kregen de fascistische amoniak in het gezicht gespoten. In de vroege ochtenden van 25 februari werd onder vele Amsterdamse bedrijven het pamflet

‘Staakt, staakt, staakt!!!’ verspreid.

Overall in de hoofdstad legde men het werk neer: bij het openbaar vervoer, de gemeentelijke diensten, de scheepsbouw, de metaalbedrijven in Amsterdam-Noord. Ook een grootwinkelbedrijf als De Bijenkorf sloot zijn deuren. Een dag later sloeg de staking over naar omringende steden. De fascistische braken de staking met harde maatregelen. Jaarlijks herdenkt men de Februaristaking op 25 februari bij de Dokwerker.

27 december.

S'avonds laat word een politiebusje bij het bureau aan het August Allebéplein in de fik gestoken, deze brand volledig uit en ook een tweede dienstvoertuig welk ernaast geparkeerd staat word volledig verwoest door het vuur. Gelukkig weten de daders te ontkomen op een scooter. Dit smeris bureau in Amsterdam-West Slotervaart heeft de laatste

jaren al een geschiedenis opgebouwd wat betreft wilde uitingen van woede jegens de autoriteit. Nadat in oktober 2007 een 22 jarige jongen in het bureau enkele agenten met een mes te lijf gaat en vervolgens word doodgeschoten blijft het maanden onrustig in de wijk. De ME (Mobiele Eenheid) stelt zich provocerend op en paradeert s'nachts door de straten. In de weken daarop branden er

elke nacht auto's uit in de wijk. De woede (en daarmee ook het vuur) verspreid zich ook naar de omliggende wijken, zoals Osdorp, Bos en Lommer en De Baarsjes. Met oud en nieuw van dat jaar grijpen een vijftigtal jongeren het moment aan en gooien elk raam van het smeris bureau in en vernielen ook nog eens drie dienstauto's.